

faae Ansvarligheden frem, om det behøves. Det vilde i alt Væsentligt være det Samme som det, Loven nu gaaer ud paa, og det vilde idetmindste berøve den Charakteren af en Leilighedslov, thi saa omfattede den det, der ligger for hver Dag, og som navnlig ligger for i dette Dieblif. Jeg yttrede en Lovl, da den ærede Minister før sagde, at det nuværende Ministerium eller den Deel deraf, som nu ved de særlige Anliggender er bundet ligeoverfor os, ikke kunde komme i Betragtning, naar vi støttede os til den bagved os liggende Sag, for at kræve saadanne Foranstaltninger som den foreliggende; han troede det ikke, fordi der kun var et lille Punkt — jeg formoder, det er det om Indkvarteringsvæsenet, — med Hensyn til hvilket nogen af de Mini-  
 stre, der nu have Forretninger, som angaae de særlige Anliggender, havde været indviklet i denne Sag. Men jeg maa gjøre opmærksom paa, at netop det nuværende Ministerium gennem to forffjellige af dets Medlemmer har, saavidt det stod i deres Magt, ligeoverfor Rigsdagen søgt at unddrage sig Ansvarligheden i finantstle Sager. Jeg troer ikke, at de have nogensomhelst ond Hensigt dermed, men Virkeligheden er, at den forrige Finantsminister har nægtet at anerkende, at Different-  
 sen mellem den Indtægt, han skal skaffe os, og den Udgift, han skal foranstalte afholdt, er et Restbuum, en Rest, som han skal svare til, og den nuværende Finantsminister har ogsaa vist sig meget tvivlsom ligeoverfor dette Spørgsmaal. Fra den Side synes mig altsaa ikke, det kan siges, at der har været Mangel paa Leilighed til at komme frem med denne Lov, thi Anledningen ligger i det, der ligger bagved os, og Leiligheden ligger i det, der daglig ligger for os. Naar jeg nu spørger om en yderligere Leilighed, ligger den saa ikke i de Bemærkninger, den ærede Minister har gjort netop om Tillægsbevillingslovene? Hvad er det, den ærede Minister foreslaaer os, for at rette paa Banfeligheden ved vort nuværende Finantsvæsen? Han foreslaaer os at træffe saadanne Foranstaltninger, at Tillægsbevillinger ikke blive nødvendige. Men hvori ligger egentlig vor Bevillingsmyndighed, hvori ligger hele Betydningen af Ansvarligheden? Den

ligger jo netop i Tillægsbevillingerne. Den ærede Minister ryfter paa Hovedet deraf, men jeg vil spørge ham —, og her er jeg enig med ham i, at der er en Magt, som er høiere end den lovgivende Magt, høiere end den administrative Magt, høiere end den dømmende Magt, og det er Nødvendigheden —: naar jeg lægger en Lovs Udøvelse i en af Kongen valgt Mands Haand — og saaledes stiller det constitutionelle System sig —, og denne Mand møder mig og siger: Den Udgift har jeg gjort, thi Nødvendigheden har budt mig det, og jeg saa ikke skal være Dommer om, hvorvidt Nødvendigheden har været tilstede eller ikke, hvor er saa Bevillingsmyndigheden henne? Dersom den ærede Minister siger: Ja, men Anvendelsen af de Midler, der skal stilles til min frie Raadighed, og som altsaa kom udenfor Tillægsbevillingerne, skal jeg svare til, saa spørger jeg: Ligeoverfor hvem? Og dersom den ærede Minister saa svarer mig: Ligeoverfor Domstolene, saa siger jeg: Det er netop det, jeg ikke kan erkjende Rigtigheden af, og det, som vilde være den allerfælleste Stilling, vi nogensinde kunde komme til at indtage. Nei, det er ligeoverfor Lovgivningsmagten, der skal svares dertil; thi den skal undersøge, om der er handlet i Dverensstemmelse med de Principer og de Betragtningmaader, som have gjort sig gjældende, dengang Gantsloven blev bevilget. Den ærede Minister vil sige, at saa er den enkelte Minister i en meget høj Grad overgivet til Bevillingsmyndighedens Billaarlighed; det indrømmer jeg, det er, om man vil, en svag Side ved det constitutionelle System, og denne Svaghed træder yderligere frem, naar man ikke har været yderst tilbageholdende i Anvendelsen af denne Myndighed, men derved forsvinder ikke dens Nødvendighed og Betydning, og hete Bevillingsmyndigheden ligger ene deri, og i intet Andet.

Naar den ærede Minister har sagt, at han troede, at Grundloven muligt forhindrede os i at komme til en Lov af denne Natur, uden paa grundlovmæssig Maade... (Indenrigsministeren: Det har jeg ikke sagt!). Naar den ærede Minister har ikke sagt, at